

Niels Westerby: Liberalt centrum har heller ikke nogen sympati for de dispositioner, der kan træffes på grundlag af denne lovgivning, og vi vil også gerne være parat til at stramme den yderligere ved en virkelig gennemgribende revision af den. Men jeg synes, at § 2 er dårligt affattet — det må jeg sige. Efter § 2 skal loven gælde for kontrakter vedrørende pristalsreguleret alderdomsopsparing, der er oprettet efter 1. januar 1966. Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at

„efter formålet med og begrundelsen for de ændrede regler må det anses for ubetænkeligt at lade disse finde anvendelse også på kontrakter, som eventuelt allerede måtte være oprettet i 1966“.

Der er altså her tale om at give en lov med tilbagevirkende kraft. Nu kan man jo tale meget om, at det er borgerne, der misbruger denne lovgivning. Jeg vil hellere udtrykke det på en anden måde. Jeg vil sige: det er en forkert lovgivning. Det er det høje ting, som har lavet en uigennemtænk lovgivning, som borgerne disponerer efter. Det er det høje tings opgave at lave sådanne love, at borgerne ikke kan foretage ting, som ikke er rimelige, men de love, som folketinget har vedtaget, må borgerne have lov til at disponere i henhold til. Det kan jo dog være, at der er folk, som har tegnet den slags indeksskontrakter i tillid til denne lovgivning, og som siger: ja, vi ophæver den et år efter; så kan vi bruge beløbet til vores børns konfirmation. Der kan være borgere, som siger: vi tegner en sådan indeksskontrakt for at ophæve den om 1 år, for vi kan måske bruge beløbet til at forudbetale skat til den tid, hvor vi regner med der er særlig god grund for os til at forudbetale skat. Borgerne må have en adgang til at disponere efter de love, der er vedtaget, og det må være folketingets opgave at lave lovene sådan, at der ikke kan ske misbrug. Laves lovene så dårligt, at der kan ske misbrug, er det folketingets skyld, og så er det folketinget, der må — om jeg så må sige — tage ansvaret på sin kappe. Det kan ikke nytte noget, at vi står her på folketingets talerstol og taler om borgernes misbrug; det, det i virkeligheden drejer sig om, er, at vores lovgivning er dårlig. Derfor er det et spørgsmål, om man ikke hellere skulle sige, at de dispositioner, som folk

har truffet i tillid til den lovgivning, vi har lavet, må vi altså lade stå ved magt. Jeg vil ganske konkret sige, at jeg tror, det vil være rigtigere at ændre § 2 derhen, at det kun drejer sig om kontrakter vedrørende pristalsreguleret alderdomsopsparing, der er oprettet efter 1. januar 1967 — og ikke 1966.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Hr. Foged talte om „skattetænkning“ og spurgte, om der ikke hellere skulle stå „skattesænkning“. Det kunne der måske lige så godt have stået; det er vel både-og; det er i hvert fald det, man har sigtet på.

Må jeg sige om spørgsmålet „tilbagevirkende kraft“, at jeg ikke er i stand til at sige andet end det, der står i bemærkningerne, og ud fra en rent umiddelbar betragtning kan jeg ikke se, at man kommer til at genere nogen, for det skattefradrag, der kunne blive tale om, ville først kunne få virkning for næste skatteår. Vi opnår dog lovens egentlige formål netop ved at gennemføre det, der her er stillet forslag om, men man kan jo se på det i udvalget. Jeg mener altså ikke, at der er noget som helst betænkeligt ved at gennemføre lovforslagets § 2.

Det spørgsmål, som hr. Hagen Hagensen rejste vedrørende lønmodtagere, der skifter stilling, og som før 1. januar 1958 har truffet en pensionsaftale med arbejdsgiveren, har jeg ikke noget imod at hr. Hagen Hagensen rejser i udvalget, hvor mån jo så kan se på det.

Det er vel rigtig — som hr. Axel Sørensen siger — at der er trukket for store vekslers på indeksskontrakterne. Det er jeg ganske enig i, og jeg går ud fra, at hele dette spørgsmål må tages op i forbindelse med en eventuel gennemførelse af en ny stor ATP-ordning — det kommer man sikkert til.

Hr. Ømann mente, at man kunne se bort fra bemærkningen „midlertidig“, hvis det var skattereformen, man skulle vente på. Nu ved jeg ikke, om man behøver at vente på skattereformen af den grund, for der er jo et forslag fra udvalget vedrørende pensionsordningerne, og det er da muligt, at der kommer et særligt lovforslag om det indeværende samling. Den pessimisme, som hr. Ømann gav udtryk for med henblik på skattereformen, passer i øvrigt ikke helt